

חוות השחקן – ואף אחד לא נותר

קבלת המכתב – מקבלים תחושת אותנטיות אישית כאילו אנחנו וורה בעצמו ואנחנו יכולים לבחור האם ללכת על ההזדמנות שהוצעה לה או להתעלם ממנה ולהמשיך בחיים המרים.

בחרתי להתעלם כדי לאתגר את מסלולי המשחק ולהפתעתי המשחק (או הגורל) הוביל את וורה בדיוק למקום שממנו ניסתה לברוח, יחד איתה קיבלתי את כורך המציאות.

בשיחה בסירה בחרתי בשיחה עם וורגרייב השופט, הרגיש לי שהוא קצת מטורף, ציני מידי ורגוע מידי.

בעת ההגעה לאי הפניתי את תשומת הלב לפסלוני החרסינה, שמתי לב שהם בדיוק ארבעה זה הרגיש לי כמו נתון ראוי לציון.

בארוחת ערב בחרתי לשמוע את וורגרייב ראשון ואז את ברנט ואז את ארמסטרונג, וורגרייב דמות מסקרנת במיוחד, נראה שהוא חוקר עתיר ניסיון. ברנט אישה דתייה אך מתנשאת וגסת רוח, ארמסטרונג לא ברור בשום צורה, מרגיש שהוא בסוג של גמילה.

ברגע שהושמעה ההקלטה הייתי מרותק העלילה נכנסה לפעולה, בלי שאף אחד מקריא דמיינתי את קול הכרוז בעוצמה מאשים אחד אחרי השני – הרגיש כמו האשמה ביום הדין.

ההאשמות היו חמורות מנשוא, רואים שבכל אחת מהאשמות הגיוני להימלט מאשמה אך המצפון (או הכרוז) דופק לכל אחת מהדמויות.

ברצח הראש מבינים שמדובר במשהו רציני ואי אפשר להקל ראש, וורה מרגישה שהיא מוצפת ומצפונה דופק בחרתי בבריחה לים כי אני לא מוכן להתייאש על ההתחלה.

לאחר הבריחה נראה שוורה באמת במצב נפשי לא טוב והיא חוזרת בייאוש ובצדק מייד מואשמת בבריחתה כאילו היא הרוצחת, אני בוחר לספר את האמת בפיצול זה ולהיות גלוי, זה הועיל לי כי גם הרווחתי נקודות זכות אצל כל הדמויות האחרות בתור דובר אמת.

הסיפור מסלים מאוד מהר, מסתבר שכולם רוצחים לא פחות מוורה בעצמה.

בוקר למחרת גיליתי שהשופט בעצמו מת, זה היה פחות מפתיע כי הרגיש שהוא הדמות החלשה בסיפור.

כאשר הלכתי לבדוק מה קורה עם ארמסטרונג שהלך לדוג וגיליתי שגם הוא מת היה ניתן להרגיש את תחושת העצב העמוק של וורה שבו היא נשארה לבד, עם פסל אחד.

מתוך הייאוש המוחלט וורה עומדת בפני דילמה עמוקה, לסיים את חייה או להתמודד עם המציאות.

בחרתי לברוח עם סירת דייגים, שם התגלה כל האמת, השופט החליט להפוך לתליין והפסל האחרון נשבר. ברגע זה נותן לומר שלא נותר אף אחד.

